

борби, Иванка бѣ на негова страна. Тя, както и майка ѝ, бѣха беззавѣтно прѣдани на македонското свето дѣло — обѣрнаха кжщата си на убѣжище за македонскитѣ изгнаници — възстаници, учители, попове и не жалѣха ни пари, ни сили, за да помогнатъ на дѣлото. По едно врѣме кжщата на Венета Ботева въ Търново бѣ обѣрната на арсеналъ . . . Иванка при това бѣ дългогодишна касиерка на македонското дружество въ Търново, а прѣзъ 1902 год. тя бѣ делегатка на македонския конгресъ.

Слѣдъ като се ожени — прѣзъ януарий 1906 г. за Д-ръ Стоянъ Христовъ — тя се залови да реализира своята отдавнашна, постоянна мисль — да направи нѣщо за баща си, като събере всичкитѣ му съчинения и ги издадѣ. Тѣкмо когато това нейно крупно дѣло бѣ на свѣршване, тя ненадѣйно, неочаквано почина. Сждбата ѝ отне най-голѣмата радостъ — да види съчиненията на баща си напечатани, — въ тѣхъ тя виждаше и чувствуваше него, неговия духъ.

Здрава, силна, хубава, жизнерадостна и съ високи цѣли въ живота си, неочаквано тя умрѣ на 7 ноемврий 1906 год., вслѣдствие една несполучлива операция . . .

Но нейната идея — да се направи подвигъ за баща ѝ, не умрѣ, — него ще извършатъ други — хилядитѣ, милионитѣ . . .

* *
*

За да овѣковѣчи паметъта на многообичната си дъщеря, и за да облекчи що годѣ своята скърбъ, дълбоко опечалената майка, прѣзъ 1907 г. подари 6000 лева на училището св. Константинъ въ Търново за фондъ на името „Иванка Хр. Ботева — Христова“. Тоя фондъ да сжществува за вѣчни врѣмена непожтнатъ, а ежегодната лихва на капитала да служи за благотворителни цѣли: всѣка година на 7